

Chlumec

leden - únor 2025

Dvuměsíčník farnosti Luže

28. papež

Svatý Caius (Gaius)

Začátek pontifikátu – 17. 12. 283

Konec pontifikátu – 22. 4. 296

Papežové

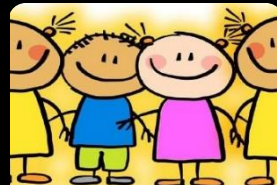
Jubilejní rok 2025

Otevření svaté brány v HK

Adventní duchovní obnova

Dětská sekce

HYMNUS

Raduj se, všechno stvoření,
radost nová,
z Krista Pána narození,
radost neslýchaná.

Hvězda od východu slunce,
radost nová,
do Betléma vede krále,
radost neslýchaná.

Tam chvátají, hvězdu vidí,
radost nová,
která jim na cestě svítí,
radost neslýchaná.

Králové dary skládají,
radost nová,
ochotně se k počtě mají,
radost neslýchaná.

Ježíši, v chlévě ležící,
radost nová,
hvězdou jsi v nebi blyštící,
radost neslýchaná.

Zaskvěj se v zatmělých srdcích,
radost nová,
tebe vyhledávajících,
radost neslýchaná.

Dej, bychom v tebe věřili,
radost nová,
s tebou věčně kralovali,
radost neslýchaná.

*(První nešpory ze Slavnosti Zjevení Páně)
(MD)*

Naše spása je (zatím pouze) předmětem naděje. Je-li však předmět naděje vidět, už to není naděje. Co už někdo vidí, jak by v to mohl doufat? /Řím 8,24/

Milí čtenáři časopisu,

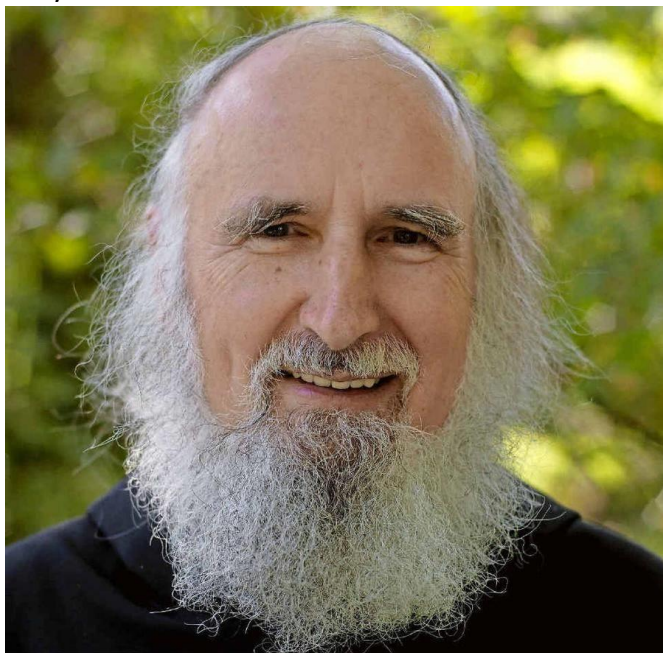
je před námi další rok, do kterého jsme pozváni. Papež František mluví o hledání nové naděje současné civilizace. Je to jeho hlavní myšlenka k Milostivému roku, do kterého jsme vstoupili. Zkusme se na začátku nového roku podívat na lidskou existenci z pohledu teologie. Opět čerpám inspiraci z časopisu *Salve* 2/24. Nebojme se toho slova. V bibli čteme: „Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi“, jinak řečeno na počátku všeho stojí Bůh. Jsem si vědom toho, že pokud bychom pokládali otázku po smyslu náboženství, teologie, v naší sekulární společnosti, tak by asi mnozí řekli, lépe by nám bylo bez náboženství a teologie. Zkusme se na celou záležitost podívat trochu jinak z hlediska analogie, proč vzniklo lékařství, a proč tady je? Proč existuje lékařství? Protože žijeme v křehké rovnováze mezi dvěma póly dobra a zla. Rovnováha se snadno naruší nějakým úrazem nebo nákazou a vznikne bolest, slabost, nepohodlí a ohrožení života. A protože se naše civilizace vyvinula na základech péče o druhého, lidé zjistili, že různými léčebnými postupy mohou napomoci k vyléčení. Díky tomu se vytvořil soubor znalostí a zkušeností a z toho se vyvinula věda, která je potřebná a zajišťuje pomoc člověku.

A obdobně se ptejme po teologii jako vědě a její užitečnosti. Proč vlastně existuje? Protože lidé zažívají úžas a strach nad velikostí a nesamozřejmostí světa. Žasnou a táží se: „Proč je spíše něco než nic? Jak malý jsem já a jak obrovský je vesmír? Proč právě já, proč teď a tady? Jaký smysl má pobyt na tomto světě?“ Je to jen o tom, jak přežít nebo jde ještě o něco více? Proč je utrpení, proč jsou nemoci a smrt? Tyto otázky si může jistě také klást filosofie. Můžeme ale s klidem říci, že kolem těchto otázek a odpovědí vznikala organizovaná náboženství. K roku 2015 bylo celkem na světě 4,1 miliardy křesťanů, muslimů a židů, což představovalo 55,3% světové populace. Křesťanství 31,2 % a islám 24,1 %. Více než jedna polovina lidí na světě čelí těmto otázkám. Tato data pak odůvodňují smysl

teologie vůči námitce ateistů, že teologie jako nauka o Bohu nemá smysl, a že nemá vědecký status, protože jde o zkoumání neexistující bytosti. Nikoliv, protože jde o obrovské množství lidí, jde o zkoumání diskurzu této skupiny věřících lidí.

Na závěr úvodníku nabídnu ještě jednu myšlenku. V loňském vydání časopisu *Salve* vyšla anketa, kde byla položena otázka několika křesťanům, zda vidí nějakou přidanou hodnotu v teologii, a zda jim to pomáhá v jejich životě z víry. Například jedna z odpovědí: „Úlohu teologie spatřuji v přiblížení a zjednodušení složitých otázek, náhled na víru jiným způsobem. Každý teolog přináší jiný úhel pohledu na víru a vnímání Boha. Teologie má vysvětlovat, rozklíčovat otázky a uspořádat pravdy víry. Teologie by církvi měla pomáhat kráčet správným směrem, měla by rozpoznávat znamení doby a číst z ní a interpretovat je do současnosti. Vlastní přínos pro sebe vidím, že mi teologie pomáhá pronikat do větší hloubky víry a vidět věci v širších souvislostech.“ Dotázaný cituje knihy, které mu pomohly v konverzi – od A. Grüna, Henriho Nouwena, Tomáše Halíka a Ladislava Heryána.

o. Josef

Anselm Grün

OTÁZKY A ODPOVĚDI PRO KŘEŠŤANA

584. Proč říkáme „Otče náš“??

„Náš“ vyjadřuje zcela nový vztah k Bohu. Protože je Otcem „našeho“ Pána Ježíše Krista, klaníme se Mu a oslavujeme Ho se Synem a Duchem. Jsme v Kristu jeho lid a on je naším Bohem, nyní i navěky. Říkáme totiž Otče náš, protože Kristova církev je společenství velkého množství bratří, kteří mají jedno srdce a jednu duši (Sk 4,32).

585. S jakým duchem společenství a poslání prosíme Boha našeho Otce?

Protože modlit se k našemu Otci je společné dobro pokřtěných, ti pociťují naléhavou výzvu, aby se podíleli na Ježíšově modlitbě za jednotu jeho učedníků. Modlit se Otče náš, to konečně znamená, modlit se za všechny lidi a za celé lidstvo, aby všichni poznali jediného a pravého Boha a byli spojeni v jedno.

586. Co znamená výraz „jenž jsi na nebesích“?

Tento biblický výraz neoznačuje místo, nýbrž způsob bytí: Bůh je za hranicemi všeho a nade vším. Označuje velebnost, svatost Boha a také jeho přítomnost v srdci spravedlivých. Nebe nebo dům Otce, je pravá vlast, do níž směřujeme v naději, zatímco jsme ještě na zemi. Již v ní žijeme skrytí s Kristem v Bohu (Kol 3,3).

Sedm proseb

587. Jak je složena modlitba Páně?

Obsahuje sedm proseb k Bohu Otci. První tři, více teologální, nás vedou k Němu, pro jeho slávu: je to totiž věcí lásky myslet především na toho, kdo nás miluje. Doporučuji, oč máme zvláště prosit: posvěcení jeho Jména, příchod jeho Království a plnění jeho Vůle. Poslední čtyři přednášejí Otcí milosrdenství naši nouzi a naše očekávání. Prosí ho, aby nás živil, aby nám odpustil, aby nás posiloval v pokušení a osvobodil od Zlého.

588. První prosba: „Posvěť se jméno tvé“ je chvála?

Světit jméno Boha je především chvála, která uznává, že Bůh je Svätý. Vždyť Bůh zjevil své svaté Jméno Mojžíšovi a chtěl, aby mu byl lid zasvěcen jako svätý národ, v němž přebývá.

589. Jak je posvěceno jméno Boha v nás a ve světě?

Posvěcovat jméno Boha, který chce, abychom byli před ním svätí a neposkvrnění v lásce (Ef 1,4) je toužit, aby křestní zasvěcení oživovalo celý náš život. Nadto to znamená prosit naším životem a modlitbou, aby každý člověk poznával a dobrořečil jménu Boha.

590. Oč prosí církev, když se modlí „Přijď království Tvé“?

Církev snažně prosí o konečný příchod Božího království skrze příchod Krista ve slávě. Avšak církev také prosí, aby Boží království rostlo už nyní skrze posvěcování lidí v Duchu a díky jejich nasazení ve službě spravedlnosti a pokoje podle blahoslovenství. Tato prosba je volání Ducha a Nevěsty: „Přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

591. Proč máme prosit: „Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi“?

Je vůlí Otce, aby se všichni lidé spasili (1 Tim 2,3). Kvůli tomu Ježíš přišel: dokonale splnil spásanosnou vůli Otce. My prosíme Boha Otce, aby spojil naši vůli s vůlí svého Syna, podle příkladu nejsvětější Panny Marie a svätých. Prosíme, aby se jeho láskyplný plán plně uskutečnil na zemi jako již v nebi. Pomocí modlitby můžeme rozeznat, co je Boží vůle (Řím 12,2) a dosáhnout vytrvalosti konat ji (Žid 10,36).

592. Jaký je prvotní smysl prosby „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“?

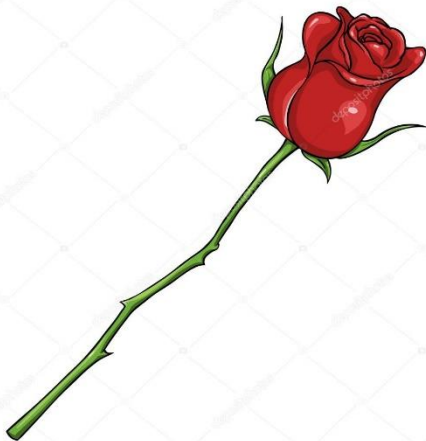
Když prosíme se synovskou odevzdaností Božích dětí o každodenní nutnou potravu, abychom se všichni uživili, uznáváme, jak je Bůh náš Otec dobrý daleko víc než jakékoliv dobro. Prosíme také o milost, abychom dokázali jednat tak, aby spravedlnost a sdílení (dober, majetku) umožnilo, že hojnost u jedněch vyrovná nouzi druhých.

(PR)

Poděkování Šárce

Velice nás mrzí rozhodnutí Šárky Kostecké ukončit členství v redakční radě časopisu, ale respektujeme to a sluší se velmi poděkovat za dlouholetou práci a mnoho příspěvků do časopisu Chlumeček. Velice rádi budeme i nadále otiskovat další příspěvky už jako od „externistky“ časopisu a těšíme se na další postřehy ze života farnosti. Přejeme vše dobré a ještě jednou moc děkujeme!!!

(PR)

Adventní koncert 15.12. 2024 na Chlumku

Účinkující pěvecký sbor i já sám jsem byl překvapený, kolik lidí na letošní adventní koncert přišlo. Snad o první pouti, když přijede pan biskup, vidím v kostele tak velkou účast. Pěvecký sbor dětí a dospělých z Chrasti a širokého okolí podal vynikající výkon. Soubor se skládá ze tří skupin, které vystupují společně. Asi nejsilnější zážitek jsem měl, když zpívaly děti (Zvoneček) a po nich mládež (Naděje), nejstarší člene sboru Naděje, jak bylo řečeno je 25 let, chápu, proč jsou nadějí. Poslední šance (jejich název) to jsou ti nejstarší, zpívali také moc hezky. Protože byl kostel natolik plný, že se nedalo mezi lavicemi projít dozadu k východu, po úvodním slově mě nezbývalo, než zůstat vpředu před lavicemi, ale díky tomu jsem měl celé hudební těleso stále před očima. Maruška, sestra Ivana Šmejdy, dirigovala. Ivan celé vystoupení moderoval. Z obou vyzařovalo velké odhodlání, energie a radost. Protože jsem v Chrasti 8 let působil, některé z účastníků znám osobně. Obdivuji, kam za ty roky

dorostli a kolik je za nimi obětavé práce. Velice rád jsem se také potkal s paní Šmejdovou, maminkou, babičkou, která obětavě za mého působení hrála na varhany v Chrasti spolu s Václavem Divošem a nyní prožívá zaslouženou radost, že varhaničení měla komu předat. Sám jsem si během koncertu kladl otázku, proč se mně některé skladby vnitřně dotýkají. Nechám to bez odpovědi. Po cestě domů jsem mluvil s některými lidmi, se kterými se setkávám na koncertech, byli velice nadšení, a měli radost, že koncerty v kostele pořádáme. Během koncertu jsem si také kladl otázku, proč přijde do kostela tolik lidí v tak nepříznivém a chladném počasí? Je to rozhodně nadějně zjištění. Poděkování patří panu kostelníkovi Jiráskovi i jeho synovi Petrovi, protože v té zimě být v kostele několik hodin není snadné. A stejně tak patří poděkování Městu Luže a paní L. Kašparové.

o. Josef

MONS. JAN VOKÁL
BISKUP KRÁLOVÉHRADCEKÝ

Dekret k Svatému roku 2025

Papež František vyhlásil bulou *Spes non confundit*
řádny Svatý rok 2025,

kteřý zahájí v Římě 24. prosince 2024 a ukončí ho na slavnost Zjevení Páně 2026. Z jeho rozhodnutí zahájí biskupové jubilejní rok ve svých katedrálách na svátek Svaté rodiny 29. prosince 2024 a na stejný svátek za rok jubileum ukončí.

Svatý rok nabízí mimořádné zapojení se do šíření Božího milosrdenství získáváním odpustků nejen pro sebe, ale i pro druhé, zvláště pro zeměle.

Dle uvedené buly a Pravidel pro udělování odpustků vydaných Apoštolskou penitenciárií dne 13. května 2024 diecézní biskup určí **kromě katedrál** posvátná místa, kde mohou poutníci získat plnomocné odpustky Svatého roku.

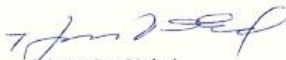
V Diecézi královéhradecké proto určují jako místa Jubilejního roku 2025 následující svatyně:

- kaple Zjevení *Capelinha* v Českomoravské Fatimě v Koclířově;
- poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie na Hoře Matky Boží v Králíkách;
- klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Nové Pace;
- poutní a farní kostel Panny Marie Pomocné na Chlumku v Luži;
- klášterní a farní kostel Narození Panny Marie v Želivě;
- celý areál poutního místa v Rokoli (kaple Nejsvětější Trojice v klášteře, kaple Betlém, filiální kostel Panny Marie, kaple Panny Marie „U studánky“);
- filiální kostel sv. Matouše, apoštola a evangelisty, v Deštném v Orlických horách.

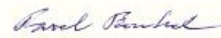
Duchovní správce těchto kostelů a kaplí vybízím k široké nabídce svátosti smíření a programů Jubilejního roku, o nichž mluví bula *Spes non confundit* a zmíněná Pravidla.

Tento rozšířený dekret nahrazuje původní dekret k Svatému roku 2025 č. j. BiHK-3978/2024 ze dne 12. prosince 2024, ve kterém došlo k tiskové chybě.

Mons. Jan Vokál
biskup královéhradecký

V Hradci Králové dne 20. prosince 2024
Č. j.: BiHK-4080/2024

Mons. Pavel Boukal
kancléř diecézní kurie

Jubilejní roky – milostivé léto

Proč slavíme svaté Jubilejní roky? Kde jsou počátky této tradice? To jsou otázky, které si lidé kladou, pokusme se na ně hledat odpověď. „Milostivé léto“ je v české bibli překládáno hebrejsky výrazem „jovel“ (יִוָּלֵ), od něhož je odvozeno slovo „jubileum“. Samotný výraz „jovel“ je však v Tanachu užíván nejen k označení jubilejního roku neboli každého padesátého roku coby „milostivého léta“. Tato tradice odkazuje celé hlavní ustanovení Tóry, jež se nachází ve Třetí knize Mojžíšově a jež se týká způsobu zachovávání „milostivého léta“. Zde Hospodin přikazuje svému národu každý sedmý rok neobdělávat půdu a o to, co na ní vyrostlo, se podělit s chudými. Po sedmi sedmiletých obdobích, tedy každý padesátý rok, má být vyhlášeno „milostivé léto“, kdy mají být otroci izraelského původu propuštěni, a má jim být navrácen majetek, o který přišli.

V křesťanství byla tato tradice založena na konci 13. století. Prakticky bez popudu ze strany církevní hierarchie se začaly šířit pověsti o tom, že kdo v roce 1300 navštíví baziliku sv. Petra v Římě, dosáhne úplného odpuštění hříchů. Proto se v tento rok do Říma vydaly davy poutníků. Papež Bonifác VIII. během jednoho z tehdejších velkých shromáždění věřících také všem přítomným plné odpuštění hříchů skutečně udělil. Obrovský zájem poutníků pak přiměl papeže k tomu, že ještě v témže roce vydal bulu „Antiquorum habet fida relatio“, která stanovila odpuštění hříchů na celý rok 1300. Dále bula ustanovila, že budoucí Svaté roky budou vždy na počátku každého století. Díky tomu významně vzrostla celková zbožnost křesťanského obyvatelstva. Proto velmi brzy za vlády následujících papežů došlo ke změnám. Již od roku 1350 se jubileum zkrátilo na 50 let, o něco později na 33 let (jako připomenutí Kristova věku), až konečně se v roce 1470 přešlo na současnou periodu 25 let.

Svatý rok se v řádném termínu nekonal pouze dvakrát. Bylo to v roce 1800 v souvislosti s napoleonskými válkami a v roce 1850 kdy byla vyhlášena tzv. Římská republika a tehdejší papež Pius IX. žil v exilu mimo Řím.

Kromě řádných existují i tzv. jubilea mimořádná, která jsou vyhlášována s ohledem na nějakou významnou událost. Poprvé byl vyhlášen mimořádný Svatý rok v 16. století. Ve 20. století byly slaveny mimořádné Svaté roky několikrát. Za velmi významné svaté roky je považován jubilejní rok 1933, který vyhlásil papež Pius XI. u příležitosti devatenáctistého výročí předpokládaného data vykoupení (Kristova ukřížování a vzkříšení). Stejný důvod vedl i papeže Jana Pavla II. k vyhlášení Svatého roku na rok 1983. Mimořádný Svatý rok nemusí trvat po celý kalendářní rok (365 dní), ale Svaté roky jsou vyhlášovány na dobu i jen několika dnů. Je potřeba si přiznat, že v historii došlo ke zneužití této tradice, a proto byla tato tradice právem kritizována katolickým knězem Janem Husem. Jednalo se o prodávání odpustků za peníze. Proto také papež Jan Pavel II. v Jubilejním roce 2000 prosil za odpuštění mnohých hříchů, kterých se církev za dlouhá staletí dopustila. Mnohé věci se těžko napravují, to souvisí i tímto tématem. Historii nelze vymazat.

Důvody proč člověk hledá řekněme duchovní pomoc (záchranu), kterou nabízí po mnohá staletí Svaté roky pramení s existenciálních otázek. Proč existují? Proč lidé zažívají úžas a strach nad velikostí a nesamozřejmostí světa? Proč je spíše něco než nic? Jak malý jsem já a jak obrovský je vesmír! Proč právě já, a proč teď a tady žiji? Jaký smysl má pobyt na tomto světě? Je to jen o tom, jak přežít nebo jde ještě o něco více? Proč je utrpení, proč jsou nemoci a smrt? Z bible se dovídáme, aby byl člověk spasen, musí svým srdcem uvěřit v Ježíše Krista (Jan 6,47). Takovému člověku jsou odpuštěny hříchy. Křesťané chápou život a smrt Ježíše Krista jako Boží čin, který člověka zachraňuje z duchovní smrti, přináší mu odpuštění a smíření s Bohem. Ježíš založil církev, které dal prostředky, aby čerpala z jeho vykupitelného díla dary a milosti a nabídla je všem lidem. Můžeme si to představit, jako velkou pokladnici, ve které jsou vzácné poklady (kapitál), ze kterých může církev čerpat.

V církvi se užívá výraz odpustky, které znamenají odpuštění důsledků, které jsou spojeny se spácháním zla hříchu. Můžeme to vidět například i v oblasti, jak zacházíme s životním prostředím, kde žijeme. Pokud byl vyšetřován např. trestný čin, neznámého pachatele, který

vypustil do řeky jedovaté látky, které způsobily úhyn ryb (několik tisíc). Následně došlo k zamoření vody, zahynulo kromě ryb také mnoho dalších živočichů. Řekněme, že odpustíme samotný „hřích“, že zahynulo tolik živočichů, (jedná se např. o milionové škody). Odpustky se týkají důsledků, že to bude trvat několik let, než se do řeky opět navrátí normální klima a život. Jedná se o důsledky, které jsou s jednáním spojené a církev dostala možnost tyto rány uzdravit, díky Ježíši Kristu a jeho vykupitelskému dílu. Hříchy se nedějí jen v tom, že ničíme životní prostředí. Položme si otázku, jaké důsledky si lidé nesou do dalšího života, když došlo k úmyslnému ublížení na zdraví během minulého režimu nebo odcizení a zničení majetku při znárodnění nebo např. v případě pomluvy, které zničily dobrou pověst člověka. Z toho mi pak vyplývá závěr, že duchovní dary, které nám církev zprostředkovává, jsou stále aktuální a spásné.

Svatý otec vyhláší, že dar odpustku „umožňuje objevit“, jak bezmezná je Boží milosrdenství. Ne náhodou byl kdysi pojem „milosrdenství“ synonymem pro pojem „odpustek“, a to právě proto, že se jím chce vyjádřit úplnost Božího odpuštění, které nezná hranic“ (*Spes non confundit*, 23). Odpustek je tedy jubilejní milost.

Během Jubilea 2025 platí všechna běžná pravidla pro získání odpustků. Všichni opravdu kající věřící, kteří nemají zálibu v žádném hříchu (srov. *Enchiridion indulgentiarum*, č. 20 § 1) a kteří, pohnuti duchem lásky, se v průběhu Svatého roku, očištění skrze svátost smíření a občerstvení svatým přijímáním, pomodlí na úmysl Svatého otce, dále modlitbu Věřím v Boha a Otčenáš, mohou z pokladu Církve získat plnomocné odpustky a odpuštění hříchů pro sebe a pro duše v očištění také vykonáním poutě na některé z jubilejních poutních míst.

Text zpracoval z dostupných materiálů o. Josef

Otevření svaté brány v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové 29.12.2024

Duchovní obnova farnosti

Duchovní obnovy v adventní a postní době se staly v naší farnosti dobrou tradicí. V sobotu 30.11.2024 se sešlo kolem 20 farníků na faře v Luži na pravidelné adventní duchovní obnově. Vedl ji doc. Petr Chalupa, Th.D., biblista, ředitel Českého katolického biblického díla a docent na

Cyrlometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Pomáhala mu pastorační asistentka PhDr. Marie Klašková. A bylo to znát. Na rozdíl od tradičního pojetí podobných akcí s přednášejícím a posluchači pojali oba aktéři tuto obnovu moderněji: všichni jsme seděli v kruhu, v jehož středu se střídaly na barevné textilii různé rekvizity, a byli jsme často a intenzívně vtahováni do aktivní účasti otázkami, výzvami k zamyšlení,

hádáním skrytého předmětu hmatem a došlo i na obrázkové hrací karty připomínající populární společenskou hru Dixit.

Ústřední téma „Izaiáš – prorok naděje“ se točilo kolem dvou úryvků tohoto starozákonního autora: Iz 2,1-5 a Iz 8, 23b-9,6. Nejprve jsme se zamýšleli nad otázkou, zda v dnešní době může existovat země, která by se v zájmu míru úplně vzdala armády a zbraní v duchu Izaiášova: „A bude soudit mezi těmi národy a domlouvat mnohým lidem. I překují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože; národ proti národu nepozdvihne meč a už se nebudou učit boji.“ Potom jsme rozebírali logo jubilejního roku 2025, každý mohl vyjádřit, co na logu vidí zajímavého. Následoval velice důkladný rozbor dvou výše uvedených oddílů z Písma, měli jsme si do textu značit vykřičníkem, co bychom zdůraznili, otazníkem, co nám není jasné a srdíčkem, co na nás zapůsobilo. Celkový dojem z biblické pasáže jsme také mohli vyjádřit některou obrázkovou kartou, postupně jsme každý svou kartu popsali, vysvětlili, proč jsme si jí vybrali a v čem nám znázorňuje rozebíraný úsek z Bible, a pokládali ji doprostřed kruhu. Docent Chalupa se ukázal být velkým znalcem Písma, fundovaně objasňoval problematická místa způsobená překladem z hebrejštiny. Spolu s dr. Klaškovou, jejími pomůckami a způsobem vedení podporujícím přirozenou aktivitu účastníků obnovy nám předvedli, jak může být takové čtení Písma obohacené o pohledy druhých podnětné. Je inspirativní sledovat, jak každého zaujme a osloví trochu něco jiného na stejném textu. Přes množství různých pohledů na nás všechny z Izaiášových textů dýchla hlavně velká naděje, že přes všechno zlo, války a útrapy tohoto světa nastane jednou pokoj, mír a spravedlnost díky Bohu, který nás bezmezně miluje. „Způsobí to horlivost Hospodina zástupů“, abychom použili Izaiášova slova. Shrnutí a podtrženo se letošní adventní obnova nadmíru vydařila, i Petr Chalupa si pochvaloval aktivitu a úroveň spolupráce nás posluchačů. Nadhodil v této souvislosti i myšlenku, že bychom v naší farnosti mohli dál pokračovat v takovém aktivním čtení v biblických hodinách. A to vůbec není špatný nápad.

Petr Jirásko

Papežové

26. papež - Svatý Felix I.

byl 26. římským biskupem (papežem) od 5. ledna 269 do 30. prosince 274.

Byl synem římského občana Konstantina. K jeho zvolení papežem došlo za deset dní po Dionysiově smrti, 5. 1. 269.

Během svého pontifikátu poslal do Alexandrie významný list tamnímu biskupovi a duchovenstvu, v němž vysvětloval křesťanskou nauku o vtělení Božího Syna slovy: *"Věříme v Pána našeho Ježíše Krista narozeného z Panny Marie, že je věčný Syn Boží a Slovo, nikoli jen člověk uchvácený od Boha. On, dokonalý Bůh, stal se zároveň dokonalým člověkem z panny, svým vtělením."*

Pro papežský stolec, asi brzy po Felixově nastolení, přišel dopis od antiochijské synody, v němž bylo oznamováno, že vynesla sesazující rozsudek nad svým biskupem Pavlem Samosatským, který vedl okázalý, pohoršlivý život. Zároveň bylo žádáno, aby další dopisy od sv. stolce byly posílány na jeho nově zvoleného nástupce Domna.

Sesazený prelát Pavel Samosatský, který se stal mocným a nejbohatším člověkem v Antiochii, se nemínil jen tak vzdát. Vedle biskupského úřadu mu hodně vynášela vysoká funkce finančního prokurátora a měl mnoho

známostí. Patřila mezi ně i královna Zenobie, která si ho oblíbila a přijímala jak jeho, tak i židovské názory. Pavel Samosatský začal o Ježíši Kristu učit, že se stal Bohem postupně s přijetím za Syna Božího. - Toto vedlo biskupy k Pavlovu sesazení, které se podařilo až po mnoha pokusech, ale z biskupského sídla se jim nedařilo ho vystěhovat. Využíval své moci a spoléhal na královnu. Lid proto šel se stížností za císařem Aureliánem a ten rozhodl až překvapivě dobře: "Biskupský dům nechť je vydán té straně, která je ve spojení s italskými biskupy, zejména s biskupem římským."

O papeži Felixovi I. máme málo zpráv, ale z tohoto vyplývá, že byl váženou a uznávanou osobností i jaké problémy řešil, zejména jako strážce pravé víry. Jedno z jeho rozhodnutí se týkalo sloužení mše svaté nad hroby. Do jeho pontifikátu se mše sv. sloužily nad hroby nejrůznějších křesťanů. Felix I. stanovil, že mše sv. smí být sloužena pouze nad hroby sv. mučedníků a nad ostatky jiných křesťanů už ne. - Toto rozhodnutí vedlo k pozdějšímu ustanovení v církevním zákoně, že mše sv. smí být sloužena výhradně na oltářích, do kterých při svěcení byly vloženy ostatky některého světce.

Papež Felix I. zemřel v předposledním dni kalendářního roku, ale uvádí se, že není jisté, zda šlo o přirozenou smrt nebo mučednickou. Pravděpodobnější se zdá první.

27. papež - Svatý Eutychianus (Eutychian)

byl 27. papežem katolické církve od 4. ledna 275 do 7. prosince 283.

Narodil se údajně v Luni v severní Itálii jako syn Marinův. Na Petrův stolec v Římě byl zvolen 4. 1. 275. Eutychiánův osmiletý pontifikát byl za poměrně klidného období, bez pronásledování, a přesto o něm nemáme dostatek zpráv. Uvádí se, že osobně pohřbil 342 mučedníků, ale i to, že se k nim na konci života přidružil. Církev však neshledává, že by se stal mučedníkem. Ono „přidružení se“ mohlo by snad znamenat i jen to, že byl pohřben do Kalixtových katakomb, ve kterých byli mučedníci pohřbeni. O pochování mučedníků jeho vlastní rukou je možné se domnívat, že tak

činil v uplynulé době pronásledování nebo se jednalo o ostatky křesťanů, kteří již dříve zemřeli pro víru. Z toho mála, které o tomto papeži víme, je to, že vydal obecné směrnice vztahující se ke kultu mučedníků a k úctě, jež by se měla prokazovat jejich ostatkům. Podle jeho

27 - St. EUTYCHIAN

směrnic měli být mučedníci pohřbíváni s červenou tunikou nebo oblečeni v tzv. „colobia“, jako projev rozdílu od ostatních.

Eutychiánovi se také přisuzuje podnět k žehnání plodů země přinesených na oltář během liturgických slavností. Za jeho pontifikátu byla šířena dvě falešná náboženství, z nichž jedním byl blud manichejců, kteří považovali chléb a víno za nečisté a o jejichž původu tvrdili, že je od zlého ducha. Ono „žehnání plodů země“ pak mohlo prý být zaujmutím pozice proti nim.

Manichejci, kteří pocházejí od Maniho z Ktesifonu, který se vydával za posla pravého Boha, měli nauku vytvořenou z křesťanských a perských prvků. Ve svém čele měli 12 apoštolů, 72 biskupů, dále kněze a jáhny. Považovali se za zasvěcence nebo křtěnce. Věřili v boha světla a v boha temnot. Učili, že v člověku existují dva prvky, duše ze světla a tělo z temnot. Evu pokládali za stvořenou od ducha zlého, aby svedla Adama. V jejich učení Kristus přišel ve zdánlivém těle a učil osvobození od hmoty vedoucí k vykoupení a o potřebě trojí pečeti. Pečeť úst zakazovala rouhání, jíst maso a pít omamné nápoje. Další dvě pečeti rukou a lůna zakazovaly škodit zvířatům i rostlinám a i manželský život. Manichejská shromáždění se přitom brzo zvrhla v pusté páchání neřesti a perský král dal Maniho v r. 276 ukřižovat. Manicheismus se však nezastavil a šířil se dál po celé římské říši.

Vedle tohoto bludu se šířila náboženská úcta Mithrova jako boha světla. Přinesli ji římské vojáci z východu a její vyznavači procházeli sedmi třídami (černých, tajných, vojínů, lvů, Peršanů, běžců, otců). Postup z třídy do třídy se prováděl výstředními obřady. Náčelník byl otcem otců. Mithra byl vyznavači považován za prostředníka mezi světem a nejvyšším božstvem, stvořitelem a ochráncem proti zlým mocnostem. Věřili, že duše je nesmrtelná a tělo že vstane z mrtvých. Stoupencům udělovali jakýsi druh křtu a měli obřady podobné křesťanskému biřmování a sv. přijímání. Světli neděli jako den slunce a 25. prosince slavili svátek narození slunce nepřemožitelného. V Římě bylo za papeže Eutychiána na 60 mitraejí, jedno hned vedle hrobu sv. Petra na Vatikánu, druhé v přízemní místnosti chrámu sv. Klementa. Protože šlo o náboženství mužů, pro ženy se rozšířila úcta Cybely - velké matky. Zsvěcené ženy, stojící v jámě, bývaly křtěny teplou hovězí krví. Už téměř 80 let stála nad hrobem sv. Petra bazilika a před jejími dveřmi se ještě o křesťanských velikonocích konaly křty hovězí krví s oslavou svátků Cybely.

Proti těmto v Římě oblíbeným náboženstvím musel papež Eutychián bojovat a jako ochránce pravé víry především používat duchovní zbraně.

Už Tertullian prohlásil, že ďábel napodobuje křesťanské náboženství. Ta nově tvořená jsou zbraní zlého ducha, který se skrze ně snaží v každé době odvést slabé křesťany od jejich víry.

Eutychián zemřel a byl pohřben do papežské krypty Kalixtových katakomb údajně jako poslední. V roce 1659 byly jeho ostatky převezeny do katedrály města Sarzany, nedaleko starobylého Luni, které je udáváno jako papežovo rodiště. O místě původního hrobu nebyla po delší čas jistota.

Pochybnost rozptýlil až římský archeolog Giovanni Battista de Rossi, když v roce 1852 objevil řecký nápis „EUTYCHIANOS EPIS“ („Eutychián biskup“), který byl u jeho hrobu v papežské kryptě Kalixtových katakomb.

Památku papeže Eutychiána uctívá katolická církev 8. prosince.

28. papež - Svatý Caius (Gaius, česky také Kájus)

byl 28. papežem katolické církve. Jeho pontifikát trval od 17. prosince 283 do 22. dubna 296.

Byl římským občanem pocházejícím z Dalmácie a příbuzným císaře Diokleciána. Existují o něm pouze zmínky v životopisech svatého Šebestiána a svaté Zuzany. Byl totiž jejich strýcem.

Před Vánocemi v roce 283 byl povolán na svatopetrský stolec. Nejvyššího úřadu se ujal v době, kdy už ochabovala vlna křesťanského zanícení, v němž první křesťané přizpůsobovali volbu svého povolání obsahu své víry. Někteří křesťané se podíleli na povoláních, která se nesrovnávala s křesťanskými zásadami a sloužila především pohanství. Byla to zejména vojenská služba, učitelství, herectví, sochařství a malířství. Ještě více na pováženou bylo, když biskupové, místo aby se plně věnovali pastýřskému poslání, tedy vedení svých oveček, pásli sami sebe v úřadech správců, finančníků i šéfů továren, a tak se obohacovali. Papež se důsledně s vykořeňováním těchto a dalších zlovyků potýkal. Vyskytli se i křesťané, kteří se nechali jmenovat pohanskými kněžími do úřadu flamina s prominutím konání pohanských obřadů nebo kteří se sami rozhodli být gladiátory.

Za císaře Diokleciána se začala zvedat vlna pronásledování, jako po etapách. Různými způsoby, snad z popudu dalších pohanů, začala být

omezována svoboda křesťanů. Objevovala se opatření občanského rázu, že např. křesťané nesměli být v římském vojsku.

Papež Gaius viděl stahování mračen nad církví. Je otázkou, čeho se přesně dožil a do jaké míry byl obětí pronásledování. Bylo mu ukládáno o život a po určitou dobu se prý musel skrývat v římských katakombách. Nejhorších konců, v nichž se šikanování změnilo v krvavé orgie, se starostlivý papež již zřejmě nedožil. Nejstarší vydání papežské kroniky ho nazývá vyznavačem, takže podle ní zemřel přirozenou smrtí 22. 4. 296 po vedení církve 12 let, 4 měsíce a 7 dní. Údajně je posledním papežem pohřbeným v papežské kryptě cemeteria Kallistova, která pak byla kvůli pronásledování zasypaná. Náhrobní Gaiův nápis se také našel v kryptě

Eusebiově a z toho se usoudilo, že mohl být původně pochován tam a do papežské krypty přenesen později.

Katolická církev si jeho památku připomíná 22. dubna společně s papežem svatým Soterem. Caius je uctíván zejména v Dalmácii a v Benátkách.

Pokračování příště PR

Jubilejní rok na Chlumku v Luži v roce 2025

Nedělní bohoslužby:

od 9.00 svátost smíření,
9.30 mše svatá
(růženec od 9.00)

Hlavní poutě:

6.7., 17.8., 14.9.

Bohoslužby:

8.00, 9.30, 11.00
14.30 sv. požehnání,
zpovídá se celé dopoledne
V programu třetí pouti
(14.9.) místo 3. mše sv.
přednáška - 10.45
Svatováclavská pout' **28.9.**
mše sv. 9.30

Zpovídá se po celý rok vždy před
každou bohoslužbou 30 minut.

V letním čase ve všední dny
v kostele sv. Bartoloměje,
v zimním období v kapli na faře.
Pondělí, čtvrtek, pátek a na první
sobotu v měsíci. Ve středu vjíždí
na Košumberku. Popřípadě také
po bohoslužbě nebo po domluvě
na tel. **604179073**

Poutní kostel je přístupný
vneděli po celý rok a od března
do konce října každý den od
10.00 do 17.00 v zádveřním
prostoru poutního chrámu. Je
možné se domluvit na farní nebo
jinak poжатé pouti
na tel. **604179073**

Informace na www.chlumeck.net

Kostelní sbírky v roce 2025

Název sbírky

Pojištění kostelů a dalších církevních budov (1/2)
Na biblický apoštolát
Svatopetrský haléř
Na mládež
Pojištění kostelů a dalších církevních budov (2/2)
Na Svatou zemi
Kněžský seminář a formace bohoslovců (1/2)

Termín konání

19. ledna 2025
26. ledna 2025
23. února 2025
23. března 2025
13. dubna 2025
18. dubna 2025
11. května 2025

Na pronásledované křesťany	25. května 2025
Charita	29. června 2025
Pastorační aktivity v diecézi	20. července 2025
Církevní školství v diecézi	21. září 2025
Papežská misijní díla	19. října 2025
Na podporu katolických médií	16. listopadu 2025
Kněžský seminář a formace bohoslovců (2/2)	14. prosince 2025

Pamatujte na to, že sbírkami podporované skutečnosti patří k základním záležitostem života církve. Všem šlechetným dárcům vyjadřuji již nyní „Pán Bůh zaplat“.

✠ Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký

PRAVIDLA PRO UDĚLOVÁNÍ ODPUSTKŮ BĚHEM ŘÁDNÉHO JUBILEJNÍHO ROKU 2025 VYHLÁŠENÉHO PAPEŽEM FRANTIŠKEM

Během Řádného jubilea 2025 platí všechna ostatní pravidla pro získání odpustků. Všichni opravdu kající věřící, kteří nemají zálibu v žádném hříchu (srov. *Enchiridion indulgentiarum*, č. 20 § 1) a kteří, pohnuti duchem lásky, se v průběhu Svatého roku, očistění skrze svátost smíření a obcerstvení svatým přijímáním, modlí na úmysl Svatého otce, mohou z pokladu církve získat plnomocné odpustky a odpuštění hříchů pro sebe a pro duše v očistci vykonáním některého z následujících skutků:

Poutí na svatá místa

Věřící, *poutníci naděje*, mohou získat jubilejní odpustky udílené Svatým otcem, jestliže vykonají zbožnou pout':

na některé z jubilejních svatých míst – tam zbožnou účastí na mši svaté (kdykoli to liturgické normy dovolují, lze se uchýlit nejprve k vlastní mši svaté k jubileu nebo k votivní mši svaté za smíření, za odpuštění hříchů, k vyprošení ctnosti lásky a za svornost mezi národy), na mši svaté

s udílením svátostí křesťanské iniciace nebo pomazání nemocných, na bohoslužbě slova, liturgii hodin (modlitba se čtením, ranní chvály, nešpory), křížové cestě, modlitbě růžence, hymnu Akathistos, na kající bohoslužbě zakončené individuální svátostí smíření kajících, jak to stanovuje římský rituál (forma II);

do Říma: při návštěvě alespoň jedné ze čtyř hlavních papežských bazilik: svatého Petra ve Vatikánu, Nejsvětějšího Spasitele (sv. Jana v Lateránu), Panny Marie Sněžné a svatého Pavla za hradbami;

do Svaté země: při návštěvě alespoň jedné ze tří bazilik: Svatého hrobu v Jeruzalémě, Narození Páně v Betlémě, Zvěstování v Nazaretě;

na další církevní místa: do katedrálního kostela nebo jiných kostelů a svatých míst určených ordinářem daného místa. Biskupové budou brát v úvahu potřeby věřících i možnost zachovat smysl pouti s celou její symbolickou silou, schopnou vyjádřit naléhavou potřebu obrácení a smíření.

Opravdu kající věřící, kteří se z vážných důvodů nemohou účastnit slavnostních bohoslužeb, poutí a zbožných návštěv (jako jsou především všechny klauzurované řeholnice a řeholníci, staří lidé, nemocní, vězni, jakož i ti, kteří v nemocnicích nebo jiných zařízeních poskytují nepřetržitou péči nemocným), získají *jubilejní odpustky* za stejných podmínek, pokud se duchovně spojí s přítomnými věřícími, zejména ve chvílích, kdy budou slova Svatého otce nebo diecézních biskupů přenášena sdělovacími prostředky, a pomodlí se doma, nebo tam, kde právě musí být (např. v kapli kláštera, v nemocnici, v pečovatelském domě, ve vězení...), modlitbu Otčenáš, Vyznání víry v jakékoli povolené formě a další modlitby v souladu s účelem Svatého roku a obětují své utrpení nebo těžkosti života.

Ale speciálně právě „Svatý rok nás vybízí, abychom se stali hmatatelnými znameními naděje pro tolik bratří a sester, kteří žijí v tíživých podmínkách“ (*Spes non confundit*, 10). Odpustky se proto vážou také na skutky milosrdenství a pokání, jimiž člověk vydává svědectví o skutečném obrácení. Věřící mají být podle Kristova příkladu a pověření

povzbuzování k častějšímu konání skutků lásky nebo milosrdenství, především vůči bratřím a sestrám, kteří jsou v rozličných těžkostech. Konkrétně ať znovu objeví „skutky *tělesného milosrdenství*: sytit hladové, dát napít žíznivým, oblékat nahé, přijmout cizince, pečovat o nemocné, navštívit vězně, pohřbit mrtvé“ (*Misericordiae vultus*, 15) a také „skutky *duchovního milosrdenství*: radit pochybujícím, učit neznalé, napomínat hříšníky, těšit zarmoucené, odpouštět urážky, trpělivě snášet protivné lidi, modlit se k Bohu za živé i zemřelé“ (*tamtéž*).

Stejně tak mohou věřící získat jubilejní odpustky, pokud budou po přiměřeně dlouhou dobu navštěvovat své bratry a sestry v nouzi nebo v těžkostech (nemocné, vězně, osamělé seniory, osoby s různými postiženími...), téměř jako by konali pouť za Kristem, který je v nich přítomen (srov. Mt 25,34-36), a splní obvyklé duchovní, svátostné a modlitební podmínky. Věřící budou nepochybně moci tyto návštěvy v průběhu Svatého roku opakovat a při každé z nich získat plnomocné odpustky, a to i denně.

V Římě, v sídle Apoštolské penitenciárie, 13. května 2024, o památce Panny Marie Fatimské.

Kard. Angelo De Donatis
vrchní penitenciář

Trocha nekorektního humoru...

Křesťan, který se nedovede smát, ztrácí kus svého světla pro tento svět – Don Diego Goso

Oblíbená rubrika je zpátky !!!

Po přezkoumání stížnosti na naše vtipy jsme nejen my, ale i povolanejší, dospěli k závěru, že jsme se nedopouštěli rouhání nebo znesvěcování víry, církve, svatých, Panny Marie, pána Ježíše nebo snad Stvořitele. Proto i po Vašich opakovaných žádostech o navrácení se k oblíbené rubrice toto činíme.

Dobře víme, že ne každý má rád vtipy na určitá témata. A tak vás žádáme, abyste tuto sekci brali s rezervou a hlavně se nad tím neuráželi. Pokud nemáte rádi humor na církevní témata, snad ani dále nečtěte.

Kdyby žil Noe v naší době....

I řekl Hospodin Noemovi: „Za šest měsíců na zem sešlu dešť, který bude trvat 40 dní a nocí. Voda zaplaví celou zemi, hory i údolí, a všechno zlé bude zničeno. Chci, abys postavil Archu a zachránil pár zvířat od každého druhu. Tady na ni máš plány.“ Šest měsíců uplynulo jako voda. Obloha se zatáhla a začal padat déšť. Noe seděl na dvorku a plakal. „Proč jsi nepostavil Archu, jak jsem ti přikázal?“ Zeptal se ho Bůh. „Odpusť mi, Pane,“ řekl Noe. „Snažil jsem se, seč jsem mohl, ale stalo se tolik věcí. Plány, které jsi mi dal, město neschválilo, a tak jsem musel nechat udělat nové. Pak jsem měl další problémy, protože město tvrdilo, že Archa je nepovolená stavba, takže jsem musel běžet na katastr sehnat si k ní povolení. Lesnická správa požadovala povolení ke kácení stromů, a byl jsem žalován ochranáři zvířat, když jsem se snažil pochyťat ta zvířata. Ministerstvo životního prostředí požadovalo vyjádření o ekologických důsledcích záplavy. Vnitro ode mě chtělo předběžné plány šíření vody. Na finančním úřadě zablokovali má aktiva, protože tvrdili, že se snažím vyhnout placení daní tím, že opustím zemi. Úřad práce měl podezření, že ilegálně zaměstnávám Ukrajince, takže jsem musel dokazovat opak. Je mi líto, Pane, ale nemohu Archu dokončit dříve než tak za pět let.“ Najednou přestalo pršet, obloha se vyčistila a vysvitlo slunce. Noe se podíval vzhůru a zeptal se: „Pane, znamená toto, že nebudeš ničit náš svět?“ „Správně – úřady to už udělaly za mě.“

Ohlášky

Sestry, nezapomeňte, že se můžete na našem farním bazárku výhodně zbavit pro dobrou věc toho, co vám doma překáží. Nezapomeňte vzít s sebou manžela.

Humor papeže Jana Pavla II.

Během cesty do Izraele za ním přichází nějaký muž, aby mu ukázal „vzácnou“ relikvii: cihlu z Abraháмова domu. A papež na to: „Ale já myslel, že Abrahám... bydlel ve stanu.“

Cestou do svého bytu dává přednost chůzi po schodech před jízdou výtahem. Jeden kardinál, trochu při těle, k tomu poznamená: „To se pro papeže nehodí.“ Odpověď: „Potřebuji trochu pohybu a vám by to také neuškodilo.“

Jednou mu dají darem oslíka. U stolu se diskutuje, co s ním. Dát ho do vatikánské zahrady? Postavit mu domeček? Na to Svatý otec: „Ne, ne! Ve Vatikánu už je... příliš mnoho oslů.“

Jednomu novináři, který se zeptal, zda ho neobtěžují všechny ty kamery, co ho pronásledují, odpověděl: „V evangeliu je psáno, že radostná zvěst se má hlásat ze střech. A nevidíme snad na střechách měst a vesnic, které navštívujeme, televizní antény?“

Leden 1998, let na Kubu. Novináři se ho ptají: „Co vaše zdraví?“ „Když chci vědět, jak jsem na tom se zdravím, přečtu si noviny.“

Přepřacovaný farář

...se pozná podle toho, že když například uklízí umytý hrníček do skříně v kuchyni, tak pokleká. Když si zajde do hospody na jedno točené, tak sklenici přikrývá podtáckem a v zimě políbí šálu, dříve než si ji obleče.

Malá myška vidí poprvé v životě netopýra. Přiběhne domů a volá: "Maminko, maminko. Já jsem viděla anděla!"

(snad i příště pokračování....PR)

Informace

- V kostele na Chlumku za zadními lavicemi je umístěna pokladnička, kam také můžete přispět na **opravu kostela ve Voleticích - transparentní účet**, na který můžete přispět na opravu kostela ve Voleticích - **000000-6012186399/0800**. Za dary Pán Bůh zaplať.
- Od **4. 4. – 6. 4. 2025** /pátek–neděle/ připravujeme duchovni obnovu s dominikánem Dr. Štěpánem Filipem Ph.D. OP
- **25. 5.** /neděle od 14.30 fara/ zveme rodiče na přípravu dětí na 1. sv. přijímání. Přípravu povede P. Petr Chalupa a Dr. M. Klašková.
- **Statistika za rok 2024**

2024	Křty	Svatby	pohřby
Luže	4	5	5
Řepníky	1	0	0
Jenišovice	0	0	0
Celkem:	5	5	5

Chlumeček číslo 1/2025 (leden-únor)

Redakce: P. J. Hubálek (oJ), M. Doležalová (MD), P. Remeš (PR), Marie Doležalová ml. (MDM)

Uvítáme vaše příspěvky i pomoc při tvorbě časopisu – kontaktní email
Pavrem@seznam.cz

uzavírka příspěvků na březen 2025 je 25.2.2025

Neprodejné, pro vlastní potřebu.

Vydává: Římskokatolická farnost Luže, Komenského 137,
 tel: 469671110, č.úctu 1142883309/0800, web: <http://www.chlumeck.net>

Ahoj holky a kluci!

TAJEMSTVÍ RŮŽENCE

Už ses někdy modlil růženec? Co to je?

Růženec nejsou jenom korálky, je to modlitba, která má svůj rytmus. Je to takové „rodinné album“ naší nebeské maminky Panny Marie, které připomíná dvacet zásadních okamžiků z Ježíšova života. Když se růženec modlíme, tak si připomínáme a rozjímáme Ježíšův život a nejdůležitější momenty v životě jeho matky. Střídá se v něm radost s utrpením a končí nádherným oslňujícím světlem: **vzkříšením.**

Víš, jak se modlit růženec?

Začínáme znamením kříže a vyznáním víry: „**Věřím v Boha...**“.

Na velkých oddělených zrnech se modlíme „**Otče náš...**“, na menších „**Zdrávas, Maria...**“, na konci každého desátku „**Sláva Otci...**“

Desátek se tedy skládá z modliteb Otče náš, 10x Zdrávas, Maria a je zakončen modlitbou Sláva Otci. Přidává se ještě fatimský dodatek **Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy...**

Vybarvi **červeně** korálky na růženci, na kterých se modlíme Zdrávas Maria, **modře** Otče náš.

Kolik **desátků** má růženec?.....

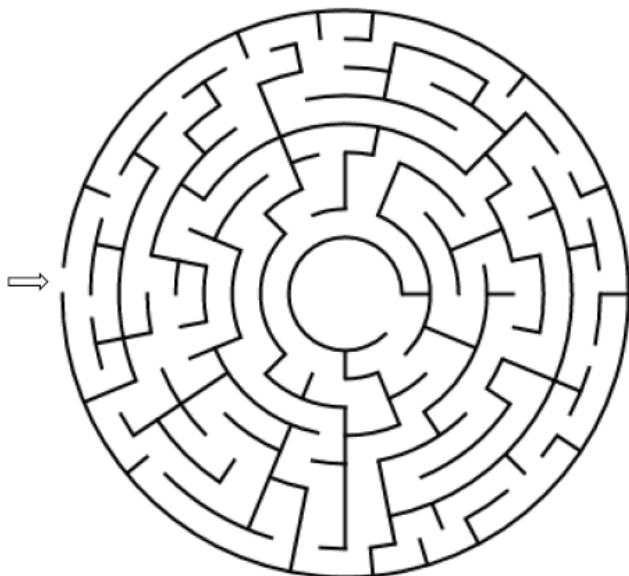

Modlíme se 4 různé růžence. Vypiš tučná písmena ve slovech a dozvíš se, jak se nazývají:

GABRIEL	BOLEST	HLÁSAT	VSTÁT
ALŽBĚTA	POTIT SE	SLÁVA	ANDĚLÉ
NARODIT SE	KALICH	PROMĚNĚNÍ	SVATÝ
OBĚTOVAT	ZEMŘÍT	EUCCHARISTIE	KRÁLOVNA
RADOST	NĚST	KRÁLOVSTVÍ	KORUNA
NAZARET	PILÁT	KÁNA	MRTVÝ
PANNA	OPONA		
PASTÝŘ	TÝRAT		

1. 2. 3. 4.

Každý růženec má 5 tajemství, která se říkají za slovy „plod života tvého Ježíš, ...“

Připadá ti modlitba růžence jako bludiště? Jeho středem je Ježíš. V dalších číslech Chlumečku budeme společně otvírat rodinné album Panny Marie a objevovat jeho tajemství.

(MDM)